

KIAZA DASH RENDAR?

A koréliei születésű csempész és szabadúszó Dash Rendar és droidja, Leebo a Birodalom Árnjai című multi-médiás project keretében jelent meg először, 1996-ban.

Leebo Otthonra Lel

Micheal Reaves &
Maya Kaathryn Bohnhoff

Darth Raven fordítása

A rodián félve mérte fel a Zebu Odvának szürke falait riadt tekintetével, mintha olyasvalakit keresett volna, akivel nagyon nem akart összefutni. A vele szemben helyet foglaló áporodott kocsmának homályában Dash Rendar foglalt helyet, egy poros kis asztal felett. Azon tűnődött, hogy miért próbálta még mindig tisztán látni a halálpálcák valamint egyéb mámorító anyagok füstje által elhomályosított levegőben környezetét, ahol magát a jelent szinte minden elviselhetőbbé, a jövőt pedig elérhetetlenné tette látogatói számára. Tüdeje alig jutott oxigénhez felületes lélegzetvételei által, pedig azok épp annak megóvására szolgáltak.

A füst mellett a hely egy ősrégi droidtemető, valamint rothadó gyümölcsök szagának különös keverékével rendelkezett. Ugyan jómaga már rosszabb helyeken is megfordult, most sem panaszkodhatott különösebben.

Társát, a neutóliai Eaden Vrillt ez nem érdekelte túlzottan, ahogyan az égvilágon semmi sem élete folyamán - csak halálnyugalommal üldögélt. Számos neutóliai mondhatta magát szinte teljesen érzelemmentesnek. Ráadásul Eaden már több évtizede gyakorolja teras kasi harcművészeit s ezek különös keveredése egy megingathatatlan idegent eredményezett, akin szinte lehetetlenség kiigazodni bárkinek is. Már legalább négy hónapja dolgoznak együtt Dashhel, de az még most is csak nehezen tudja kikövetkeztetni, hogy mi is folyik a kétélű hatalmas, gesztenyebarna szempárja mögött.

Na jó, figyelj – nyögte ki végül Kood Gareeda, szájszerveivel sziszegő hang kíséretében ejtve Basicen, amely szinte kivehetetlenné tette szavait.

Dash újabb pillantást vetett az idegen humorista portékájára. A komédia aligha bizonyult a legjobb fogalakozásnak olyasvalaki számára, akinek minden egyforma hanglejtéssel hagyta el ajkait.

Nem mintha a közönség bármely tagja elég ideig maradt volna, hogy ez a legcsekélyebb mértékben is felzaklathassa. Minden valószínűség szerint még maga Darth Vader is jobbnak bizonyult volna műfajában. Nem csoda, hogy Gareeda karrierjének finanszírozás háttérbe szorul saját szükségleteik mellett. S

ez jó eséllyel így is fog maradni, mindaddig, amíg ez Dash foglalatosságai között szerepel. Aki igencsak kételkedett abban, hogy Eaden egy garast is a rodiánra akart volna áldozni, ennek ellenére mégis hasznát vehették volna a Fullajtár fedélzetén.

- El tudnád mondani még egyszer, hogy mire is programozták? – sürgette Dash a rodiánt. Esküdni mert volna rá, hogy ez a szerzet csak úgy úszott az izzadságban, pedig faja nem is rendelkezik izzadságmirigyekkel.

Gareeda a droid érdes burkolatába vésett feliratra tekintetett. – Navigációra, kormányzásra, fegyverhasználatra, valamint az LE széria szinte már megszokott karbantartási képességeivel is rendelkezik.

- És azért szabadulsz meg tőle, mert? – az idegen egy újabb aggodalmas pillantást vetett az ajtó felé.

- Azért adom el, mert félre vezettek. Azt mondák, hogy feltörték a biztonsági protokollokat, de átvágtak – közben a jó ideje szunnyadó droid felé irányozta tekintetét.

- Szóval olyan, mint egy mopak testőr. Tüzet nyit az érzőkre, viszont képtelen eltalálni azokat. Azzal meg mi ér?

Ekkor az ajtó felől hallatszó tompa koppanás vonta el ismételten a rodián figyelmét. Dash elhatározta, hogy ezennel véget vet a bájcsesverészesnek.

Komikus volt vagy sem, Gareeda viselkedése azt sugallta, hogy valami kifejezetten rossz dologra számít, amely bármelyik pillanatban bekövetkezhet. Még Eadent is sikerült kimozdítania nyugalmából, ugyanis annak szemöldöke minden egyes alkalommal megrándult, valahányszor Gareeda ideges pillantásai elhaladtak a bejárati ajtó előtt.

Mellesleg, ha a valami igen csak sürgette a rodiánt, az csak a saját hasznukra válhatott. – Ezeröttszáz – ajánlotta fel Dash látszólag nagylelkűen.

Ennek hallatán Gareeda fekete, rovarszerű szemeinek baljós tekintetével találkozott. A komikus meglehetősen húsos ormánya haragosnak látszott egy pillanatra. Aztán...

- Rendben, ide a pénzemmél. El kell tűnnöm innen.

- Nos, ha el kell húznod innen, mi ebben is szolgálatodra lehetünk.

A rodián nagy, gumós szemei mintha egyre kijebb dudorodtak volna szemgödreikből. – Nem, az ne... én izé... találok... valaki más...

- Erre semmi szükség, mi is itt vagyunk. Ezer kredit és egy fuvar.

Gareeda különös, leginkább szürcsölésre emlékeztető hangot adott ki, mintha csak egy ember csikorgatta volna fogait, majd pikkelyes kezét odanyújtotta a férfinek. – Oké, legyen. Mikor indulunk?

Dash széles mosollyal az arcán nyújtott át egy ezerkredites bankjegyet. – Egy órán belül, a tizenhét tizenkettes dokkban. A belvárosi létesítménynél.

Gareeda rábólintott, majd felállt, hogy kísértálasson az a helyiségből. Eaden viszont feltartotta. - Fékező pecek van rajta, miért is?

Ismét csontig hatoló félelem töltötte meg a levegőt. – Semmi, csak biztos akartam lenni benne, hogy... nem kószál el, ennyi az egész.

- Nagyszerű – válaszolta Dash. – Ez esetben kapcsoljuk is be.

Mostanra úgy tűnt, mintha a rodián bármelyik pillanatban sírva fakadhatna. Dash még soha életében nem látott ehhez hasonlót. Sőt, még abban sem volt biztos, hogy fajának képviselői képesek rá egyáltalán. – Nézze, ha egy órán belül el akarok menni a maga hajójával, akkor vissza kell mennem, hogy összeszedhessem a holmimat.

Egyértelműen látszott rajta, hogy kétségbe volt esve, Dash pedig egy intéssel jelezte, hogy távozhat. Nem sok élvezetett nyújtott számára a férfi kínzása.

Gareeda úgy viharzott ki a helyiségből, mint ahogyan azt egy mynock tenné Mustafar lángtengerei felől. Még csak nem is a bejárati ajtót használta, hátul surrant ki onnan.

- Nos – kezdte rá Eaden. – Már távozik is, ezer kreditünktől megszabadítva minket, cserébe ránk hagyott egy valószínűsíthetően élettelen ócskavasat.

- Ennyiért ki a frászt érdekel? Még ha nem is működik, egyedül az alvázáért a felét kapnánk – ezután elfordította a droid főkapcsolóját, majd elégedetten tapasztalta, hogy annak fotoreceptorai egy szempillantás alatt felgyulladtak.

- Az optikai áramkörök működnek – jelentette ki meglepetten Eaden, majd a droid felé fordult. – Működőképes vagy?

- Ki kérdezi? – kérdezte a droid keserűen, aztán felmérte a zajos, füsttel teli termet. – Mi a baj ezzel a létsíkkal? Hol van a gazdám?

Dash idegesen kezdte forgatni szemeit. *Csodálatos*. A rodián egy személyiségi alappal látta el a droidot. Melyet igen könnyű beültetni, de a lehetetlennel határos eltávolítani, ugyanis egyre csak mélyíti, bővíti magát, ahogyan kapcsolatba kerül a körülötte lévővel.

Mostanra már bizonyára belső vezérlésének részét képezi.

De felesleges ezen rágódni, hiszen semmit sem lehet tenni ellene.

- A főnököd elhúzta a csíkot.

A droid optikai fel-alá kezdtek rázkódni. – Itt hagyott... engem?

- Túladott rajtad, ezer kreditet fizettem érted.

- Csak ezret? Én ötször annyit érek!

A droid hangnemét olyan mértékű méltatlanság kísérte, hogy azt Dash akaratlanul is megmosolyogta.

- Elég nagyra tartod magadat.

- Hidd el, nem akard megtudni, hogy én mit gondolok rólad – hangzott a droid meglepő válasza.

Mielőtt Dash reagálni tudott volna az ajtó egyszer csak kivágódott, s rövidesen négy különös alak lépett be rajta. Csapatukat két jól megtermett, brutális testalkatú ember, a mögöttük álló barabel, valamint egy trandoshan alkotta. Egyértelműen látszott mi járatban voltak errefelé: bajt kerestek.

Az egyik ember Dash asztalára mutatott izmos karjával, a többiek pedig bámulták. Végül valamennyien feléjük vették az irányt nem valami sok jóval kecsegtetve számukra.

Eaden felállt s ropogtatni kezdte ujjperceit. Dash pedig a droid felé fordult. – Mi a neved?

- Ez nem tartozik rád. Én...
- Felejtsd el. Vészhelyzeti nevezéktani felülírás. Új név:
- Adatok integrálása. Új név: Leebo.
- Rendben, Leebo, ideje hátrébb húzódnunk. Nem szeretnénk, ha az egyik gengszter ránk esne.

Eaden előre látásának megfelelően Kood Gareeda egy senki volt számára. Nélküle hajtották végre a felszállást. Amint a mélyűrbe érkeve kiértek a bolygó gravitációs mezejéből, különös hívás fogadta őket.

- Meg kell... – mondta egy, a kommunikátoron át hallatszó recsegő hang, shyriiwookul, tapasztalta meglepetten Dash.

- Ki beszél?
- Kravengash, Hox Bilan üzleti partnere.

Dash szeme összeszorult ennek hallatán. Az elhangzott nevek egyike sem mondott semmit számára, de az „üzleti partner” kifejezés már annál inkább. Annyit tett, hogy „Baj”, méghozzá nem is kicsit. A Peremvidék e távoli részén a mindent behálózó Fekete Nap nevezetű bűnszövetkezet jóval több volt egy hétköznapi névnel. Még most is óvatosságra intette az embert. A Birodalom e bolygóközi bűnszervezetre mért sorozatos csapásai ellenére. Dash már nem egyszer szembe került velük és szívből gyűlölte azt. Egy érzéssel, amelyet minden közönséges bűnöző osztott lelkében, bár Dashé már valamelyest mélyebben gyökerezett. Viszont ezen már nem tudott túl sokat elmélkedni.

Idekint, az űr sötétjében rejlett az álom, amely felé hallomása szerint valamennyi kis stílú tolvaj, csempész vagy védtelen szállítóhajók rakományának ellopásából élő személy törekedett, miszerint egy napon olyan hírhedt bűntény elkövetésére nyílik majd alkalmuk, amely felkelti a galaktikus alvilág rejtélyes urainak figyelmét – legendává válva ezzel.

Dash fogait csikorgatta. Úgy vélte, remélte, hogy ilyen távol kerülve a bolygótól végre megszabadulhat az orgyilkosok veszedelmes bandájától, ha

csak egy kis időre is. S ezalatt pihenhetne, rendezhetné gondolatait, mielőtt visszatérne a „civilizáltabb” városközpontba.

Vagy talán mégsem.

- Úgy tűnik végre rájöttünk, hogy miért akart Kood Gareeda ilyen sietősen üzletet kötni velünk – jelentette ki Eaden meglehetősen finoman fogalmazva.

- Nem mondd? – Közben Dash szétkapcsolta az adást. – Ideje eltűnnünk innen. Készülj a hiperugrásra!

De a vuki igen türelmetlennek bizonyult és még az ugrás végrehajtása előtt tüzet nyitott kicsiny hajójukra. A lézernyalábok sorra süvítettek el mellettük, olyan közel, hogy leperzselték a festést bárkájuk burkolatáról.

Dash megpróbálta velük szembe fordítani a hajót, de nem volta elég gyors – az egyik nyaláb a hátsó elhárító mezőbe csapódott, valóságos földrengésként megrázva a Fullajtárt és annak legénységét. Hirtelen szikrák heves áradata tört elő az egyik terminálból.

Eaden Dash felé fordította tekintetét. – A hipertér hajtómű...

- Tudom, ismét működésképtelen, már nekem is leesett – eközben felpörgette a hajtóműveket, majd egy parabolát formáló ívbe kényszerítve a hajótestet próbált fedezéket találni az ellenség lézereinek áradata előtt. De semmi sem nyújthatott azok előtt menedéket az űr kevés csillag által tarkított végtelenében...

Túlságosan kevés által.

Valahol a közelben kellett lennie valaminek, amely elég fényt bocsájt ki a csillagképek leárnyékolásához. Dash az érzékelőkre pillantott, majd egy közel 200.000 kilométer átmérőjű gázóriás felé vette az irányt. Egy percet sem habozott, felhúzta a hajó orrát, majd keresztbefordult vele.

- Számításokra van szükségem, Leebo. Állj ideális ívpályára a gázóriás körül!

Ha eléggé felgyorsulhatnánk, sikerülhetne működésbe hozni azt a fránya hajtóművet.

- Mégis honnan veszed, hogy ezeket véghez is tudom vinni? – kérdezte Leebo. – De ha még képes is lennék rá, azzal kockára tenném a burkolat szerkezeti integritását, ráadásu...

- A cirkáló energialövedékei sokkal veszélyesebbek a burkoltra nézve te konzervagyú! Gareeda nemrég azt mondta, hogy a csillagközi navigáció az alapprogramozásod részét képezi. Szóval add meg szépen azokat a számokat, máskülönben kénytelen leszek csökkenteni a hajó tömegén – és szerinted mit dobok majd ki a légszilipen először?

- Az ön érvelése igen meggyőző – válaszolta a droid.

Egy másodpercre rá a Leebo már ki is dobta a pontos számításokat.

- Véglegesítsd! – fordult oda Dash a neutóliaihoz.

- Nincs idő az algoritmus leellenőrzésére – tiltakozott a férfi.
- Ha csak egy tizedes jeggyel is tévedett...
- Csináld már!

A vuki cirkáló úgy tapadt rájuk, mintha csak vonósugárral húzták volna maguk után, ahogyan Dash a hatalmas bolygó felső légkörébe rántotta a Fullajtárt.

Mögötte Leebo sorra vitte a be a koordinátákat, sebességeket és vektorokat.

- Optimális közelség elérése tizenkét egész kilenctized másodperc... tolóerő növelése nulla egész nyolcvaneggyel... kilencvenhét fokkal függőlegesen, harminchét fokkal oldal irányban, indulás a jelemre – közölte a droid. – Négy... három... kettő... egy...

Eaden elvégezte a szükséges számításokat, mialatt Dash beizzította a hajtóműveket. A Fullajtár egy dűracéllemezről visszapattanó energianyaláb módjára tört elő a gázóriás gravitációs kútjából, olyan közel a cirkálóhoz, hogy onnan tisztán látszott annak eltorzult tükörképe.

- Na, végre! – kiáltotta Dash. A hajótest hevesen rázkódott a gravitáció, a hatalmas sebesség és saját hajtóműveinek tolóereje által. Hajszal híján ugyan, de kitartott.

- A hipertér hajtómű ismét működőképes – közölte Eaden a műszerfalakon tartva tekintetét.

- Akkor mire várunk még? Húzzunk el innen!

A cirkáló utánuk fordult ugyan, de képtelenség volt időben befejeznie a manővert. Eaden a hipertérbe lépett a Fullajtárral.

A csillagok felragyogtak ez pillanat erejéig, majd a másodperc tört része alatt szerte foszlottak a normál térben.

- Az előző mesterem sosem kiabált volna velem – duzzogott Leebo.

Dash egyre növekvő dühével nézett vissza rá, majd a droid hozzá tette: - Csak annyit mond...

Ekkor Eaden megköszöri a torkát.

Dash tovább őrjöngött – Mi van?

- Úgy tűnik, hogy sikeresen leráztuk Kravengasht – válaszolta a neutóliai már szinte zavarba ejtő nyugalommal.

- Igen? – Dash leellenőrizte a közelségi és távolsági érzékelőket egyaránt. Megkönnyebbülten tapasztalta, hogy egyikük sem mutatott semmiféle nyomát a hipertérben. – Még mindig azt hiszed, hogy rossz vásárt csináltunk Leeboval? Ha ő nem lenne már rég elporladtunk volna.

Eaden inkább nem szólt semmit.

- Mi van, túl csökönyös vagy elismerni a tévedésed?

- Egyáltalán nem. Csak azon tűnődtem, hogy mégis mit akarhatott tőlünk az előbb Hox Bian.

Dash vállat vont.

- Mégis hova akarsz kilyukadni ezzel?

- Odaát a kantinban az a négy ürge nem véletlenül jött, olyasvalamiért jöttek, amiről azt feltételezték, hogy nálunk van.

Dash a droid felé fordította tekintetét, nem tetszett neki túlzottan a párbeszéd irányzata. – Ezer más okuk is lehetett rá.

- Persze, gondolom az, hogy Kood Gareeda mégsem szállt fel a hajónkra, amikor is kétségbeesetten vissza szeretett volna jutni Ródiára, csak a pusztán véletlen műve.

- És az a tény is, hogy a helyi gengsztervezér már a felszállásunk pillanatában le akart puffantani minket.

Dash összeszorította szemeit. Nem kellett egy filozófus tudása e tények megállapításához. – Kapcsold be a robotpilótát. Én, te és Leebo most azonnal lemegyünk a társalgóba és beszélgetünk egy jót...

- Csak úgy eladott. Egyszerűen képtelen vagyok elhinni.

- Jó, jó, ezt már megállapítottuk, ideje tovább lépni. Mégis mi dolga van veled Hox Bilannek? Elég fontos ahhoz, hogy a verőlegényeken felül még egy cirkálót is ránk küldjön?

- Sejtelmem sincs. Cselekedeteim egyikével sem szolgáltam rá ilyesfajta elbánásra... erről kezeskedem.

- Mi van Gareedával? Ő csak tehetett valamit?

- Azon kívül, hogy a már fájdalmasan rossz vicceivel zaklatta a közönséget? – a droid vállait próbálta vonogatni. – Minden esetre, annyira nem volt rossz, hogy bárki és vérdíjat tűzhessen a fejére, szóval nem, ő sem.

- Érdekes – tette hozzá Eaden. – Miért beszélsz róla ilyen szépen?

- Arra programozott, hogy kedveljem – válaszolta Leebo kis hezitálás után.

Dash felnevetett. – Ez hatalmas!

- A te képed a hatalmas – vágott vissza Leebo meglehetősen barátságtalan hangnemben.

Eaden alaposan átvizsgálta a droidot szemeivel, majd közölte: - Ez a fékező pecek túl nagy erőt fejt ki

- És ezt honnan is veszed? – fordult oda hozzá Dash.

- Még régebben biztonsági őrként dolgoztam egy coruscanti droidgyárnál. Ez nem egy szabványmodell.

- Kapjuk le onnan és vessünk rá egy pillantást – közben a neutóliai leválasztotta a pecket a droid fémes burkolatáról. Amint ez megtörtént egy kicsiny, tömör pálcaszerű fémdarab zuhant alá mögüle.

- Hmmm. Egy mikro-adatpálca.

Dash kézbe vette az aprócska szerkezetet, amely hossza alig érte el körméjét, szélessége pedig csak annak nyolcadrészét, majd Leebo felé fordult.

- Le tudod olvasni?

- Természetesen – Leebo elvette a felé nyújtott adatpálcát és az egyik ujjhegyén elhelyezkedő keskeny nyílásba nyomta. Aztán megállt egy pillanatra.

- Kódolva van.

Még szép, hogy. – Fel tudod törni? – kérdezte Dash.

- Egy idő után.

Dash meglehetősen nyugtalan volt ekkorra. Könnyűszerrel feltette volna a Fullajtárt és mindent, ami rajta van, hogy az az adatpálca Bilené volt és nagyon, de nagyon vissza karta szerezni.

Ez nem volt túl jó fejlemény... de talán annyira nem is rossz. Akár még egyezsége is juthatnának vele, ha sikerülne meggyőzniük Kravengasht, hogy nem tudják és nem is érdekli őket az adattároló tartalma...

A puszta véletlen folyamán akadtunk rá és halványlila gőzük sincs, hogy mi ez, nem is érdekel minket különösebben. Sőt, boldogan visszaszolgáltatjuk nektek, és ha esetleg adnátok valamiféle jutalmat fáradozásainkért... azzal is rendben lennénk.

Az a tény, hogy a legtöbbjük a pitiáner haszonleső fajtát képviselte, akár a hasznukra is válhat még. Hiszen nem volt sokkal több eszük az begyszerű őrkalózoknál, biztosan ki tudja majd beszélni magát a kutyaszorítóból.

Szóval lehetne rosszabb is...

Egy jó óra elteltével Leebo lelkesen érkezett a pilótafülkébe. – Sikeresen dekódoltam az adatpálcát.

- És...? – kérdezte vissza Dash kíváncsian.

- A Fekete Nap Harmadik Kvadránsbéli kulcsfontosságú központjainak listáját tartalmazza az előző fél év alatt lefolytatott tranzakciók feljegyzésével, valamint azok nyereségeivel, illetve veszteségeivel. Ezen felül a listán még szerepel az összes zsebükben tartott ember neve, a rendőrökével, katonákéval, bírákével és politikusokével beleértve.

Dash csak szótlánul bámult döbbenetében. – Mindez...?

- Kezdetben.

Rendben, ennél már nem lehet rosszabb.

- Tegyük úgy mintha meg sem hallottuk volna.

Leebora eresztette tekintetét. – Te pedig felejtse el az egészet!

- Ez elég nehéz lesz a memóriám törlése nélkül.

Dash úgy érezte mintha egy dühödt wampa törölte volna képen. – De mégis hogyan...

- Ez már nem számít – válaszolta Eaden.

Dash csak kérdően bámulta tovább.

- Minden valószínűség szerint a rodiánnak szüksége volt némi summára, ezért beleegyezett, hogy átszállítja – vagy átcsempészti Leeboval – az adatokat – a droid felé fordult. – Tudod, hogy mi volt az adatpálca végső rendeltetési helye?

- Boccs. A gazdám elfelejtette tudatni velem.

Eaden nem tudta megállni, hogy ne jelentse ki a teljesen nyilvánvalót: - Ezen információ ismerete által komoly veszélyben vagyunk mind a Fekete Nap, mind a Birodalom által. A birodalmiak ugyanis egész bolygókat mozgatnának meg birtoklásáért, hiszen segítségével könnyedén felszámolhatnák a bűnszervezet túlnyomó részét a Harmadik Kvadránsban. Ebből következik, hogy a Fekete Nap is épp ennyire szeretné visszaszerezni és eltapos bárkit, aki csak tudomást szerezhetett róla.

Dash visszaneézett a droidra. – Valamiféle jeladót helyezhettek el az adatpálcán. Csak így eredhettek utánad.

- Milyen megható. Esetleg kidobhatnánk az űrbe és rájuk hagyhatnánk a megtalálását?

- Megtudnák, hogy már dekódolták, ezt pedig nagyon nem szeretnénk – vágta rá Eaden. – Az egyetlen túlélési esélyünk az, ha valahogyan elhitetjük velük, - Bilannel, a Fekete Nappal, a Birodalommal, vagy bárkivel, aki elsőként rátalál - hogy sosem tudtunk létezéséről, vagy annak tartalmáról.

- Az segítene valamelyest, - kérdezte Leebo – ha egy szempillantás alatt a galaxis másik oldalán kötnénk ki?

- Nem lenne ellenvetésem. Mégis mit forgatsz a fejedben.

Egy két csillagból álló naprendszerhez érkeztek, ahol egy ősrégi Hutt ugrókapu volt található, amely hivatalosan ugyan már leállítottak, de egy rakás csempész mégis csak üzemeltetett, akik készséggel engedték át a síttségben lévő hajókat – persze a megfelelő összeg ellenében.

Ahogy egyre közelebb értek felé két dolog tűnt fel számukra: Először is, senki sem válaszolt hívásaikra. Lehetséges, hogy elromlott a kommunikációs rendszerük, vagy esetleg tovább álltak volna?

Vagy talán valami ennél is rosszabb?

- Különös – mormogta Leebo. Az optikai összeszűkültek, amely Dash tudomása szerint annyit jelentett, hogy mélyen eltűnődött valamin droidja.

Ekkor egy pittyenés vont magára Dash figyelmét, amely a hátsó érzékelő felől hallatszott.

Kravengash ismét utánuk eredt!

- Rendar kapitány, van egy kis gond – jelentette ki Leebo.

- Eltűnt a kapu legénysége és a vukik már megint a sarunkban vannak, én is észrevettem.

- Jelenleg ezek a legcsekélyebb problémáink közé tartoznak – közben a droid a csillagrendszer holografikus térképére mutatott. – A rendszer második csillaga egy fehér törpe.

- Na és?

- Az érzékelőim szerint a gravitációs mezeje már elég erős ahhoz, hogy elég anyagot olvaszthasson magába a szomszédos csillagból a kritikus tömeg eléréséhez.

Dash a kijelzőre pillantott, amely a kettős csillagrendszer lenyűgöző képét mutatta, közben számok és betűk végtelennek tűnő halmaza ereszkedett alá a képernyőn. – Mégis mikor? Évezredek? Századok? Évek?

- Nagyjából tizenegy...

Dash nem igazán értette a síttség okát. - Tizenegy év? Ez nem is olyan vé...

- Perc.

Egy pillanatra elállt Dash lélegzete. Tizenegy perc lenne a csillag szupernóvává válásáig, amely pár másodperc erejéig több energiát produkál majd, mint a galaxis több ezermilliárd csillaga együttvéve? Ezt képtelenség leahagyni! Nem csoda, hogy az ugrókapu személyzete lelécelt, a kis projectjük felfüggesztés előtt állt egy hosszú, nagyon hosszú időtartamra...

- Ezt még csak nem is említetted! Csak annyit, mondtál, hogy van egy ugrókapu a naprendszer közelében!

- És van is.

Igen... - válaszolta Dash önmagából kikelve. - Grat! Igazán szólhattál volna a csillagról, amely... - közben ismét a kijelzőre pillantott - kilenc percen belül elporlaszt minket.

- Honnan tudhattam volna? Egy csillag élete évmilliárdokat ölel fel, annak az esélye csillagászati volt, hogy...

- Mindegy. Így is, úgy is keresztül kell mennünk a kapun - jelentette ki Eaden. – És nem fogunk tudni, ha Kravengash elállja az utat. Cafatokra robbantanak minket, amint lelassítunk az áthaladást megelőzően.

Közben sebesen záporoztak a gondolatok Dash fejében. - Talán nem is tud róla. Ha figyelmeztetjük esetleg mindketten...

- Dehogynem tudja – vágta rá Eaden. – Kétségkívül rendkívül fájdalmas halál elé néz, ha nem sikerül visszaszereznie az adatpálcát. Szóval az ő választás hosszas kínhalál vagy pedig az eltörlés gyors és szinte fájdalommentes módja közé esik.

- Ez sem segít túl sokat – vágta rá Dash. – Négy perc és mind porrá leszünk.

- Én majd elterelem a figyelmüket – jelentette ki Leebo meglepően.

Dash csak értetlenül pislogott. – Hogyan is?

- Kimegyek egy mentőkabinnal és alájuk pörkölok. Ugye fel vannak fegyverezve?

- Igen, de...

- Ti könnyedén keresztülmentek a kapun, amíg én feltartom a vukikat. Utána pedig nem sok marad, ami követhetne.

- Ahogy te sem – tette hozzá Eaden.

Leebo szervói egy vállrándításhoz hasonló mozdulatot végeztek. – Sokkal több kedvességet tanúsítottál irántam az elmúlt órákban, mint az előző tulajdonosaim valaha is. Tartozom neked ennyivel.

Amikor a vuki rárepült volna a Fullajtárra Leebo mentőkabinja ereszkedett alá a magasból és tüzet nyitott cirkálójára. Annak sugárvetői ugyan nem képviseltek túl sok tűzerőt, de épp eleget, hogy Kravengashnak semlegesítenie kelljen azt.

Dash az ablakból követte az eseményeket. – Viszlát Leebo – mormogta.

Majd a kezében lévő adatpálcára pillantott. Meggondolta, hogy megtartsa-e... úgy három másodperc erejéig, aztán az űr hidegébe vetette. Sok sikert a robbanás után való megtalálásához.

Egy perccel és tíz másodperccel az előtt beizzította a hajtóműveket...

...és érezte a már ismerős rázkódást, miközben az ugrókapu a galaxis másik felére repítette őket.

- Kár azért a droidért – mondta Eaden mikor már biztonsággal elérték úti céljukat. – Már épp kezdtem volna... jellemző.

- Mi van? – Követte Dash a neutóliai tekintetét az űr sötétje felé.

A kapu ismét tágulni kezdett.

Ne. Csak a vukit ne.

Egy fényvillanás közepette egy mentőkabin süvített rajta keresztül.

Ilyen nincs. Dash aktiválta a komrendszert – Leebo?

A droid arca jelent meg a rövidesen felugró holografikus kijelzőn az elülső ablak előtt. – Ki más?

- De mégis ho...?

- Fogalmam sincs. Épp a kapu és az ellenséges cirkáló közt harcoltam az életetekért, aztán...

- Persze - vágta rá Eaden. – És a cirkáló még véletlenül sem próbált meg elmenekülni a felrobbanó csillag láttán?

- Lehetséges...

- Óh – válaszolta a neutóliai. – A szupernóva energiája reakcióba lépett mindkét hajó térhajtóműveinek hiperanyagával és ezáltal egy, a kabin köré csavarodó téridő hasadékot eredményezett, amely megvédte azt a robbanás

erejétől. Ehhez mindössze arra volt szükség, hogy a cirkáló törzse megvédje a mentőkabint a másodperc tört részéig.

- Dash olyan meglepetten nézett vissza rá, mint még soha életében.

Eaden vállat vont. – Alapvető hiperfizika egy, a megfelelő programozással rendelkező droid számára.

Dash ferdén nézett a droidra. – Szóval pontosan tudtad, hogy ez lesz. Viszont mindenáron el kellett hitetned velünk, hogy fel fogod áldozni magad.

- Ezt kikérem magamnak – válaszolta rá Leebo. – E veszélyes küldetést teljességgel önfeláldozóan vállaltam, saját biztonságom még csak meg se...

- Banthaárny – vágta rá Dash. – Gyere fel és üdvözlünk a legénység soraiban Bádogember...